

svarskommissionens Flertals, eller de ville tage Højres? Der er ganske vist Folk, der mene, at Socialismen kunde være en meget rar Bevægelse, naar den blot paa enkelte Punkter vilde være lidt mere skikkelig. Naar Socialisterne ikke vilde være saa slemme, naar de ikke vilde kritisere det ene eller det andet, der fremkom i Kristenhedens Liv, lade være med at genere Kapitalisterne, være en lille Smule mere imødekommende overfor Militarismen, saa var Socialismen ganske skikkelig, saa var der mange, der vilde være Socialister. Men det gaar ikke saaledes til. Et socialistisk Program forpligter, ikke blot fordi man en Gang har sagt, at man var Tilhænger af det, men fordi man vedbliver at leve sit politiske Liv derpaa, og naar man ikke kan det længer, saa gaar man sin Vej. Saaledes er Socialdemokraternes Overbevisning, og saaledes er det, Socialdemokraterne arbejde Verden over og arbejde med Udsigt til en Gang at erobre den Magt, der skaber Verdensfreden.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) mener, at dette er Fantasi. Ja, jeg vil gøre ham opmærksom paa, at denne Fantasi er ved at blive til Virkelighed, en Virkelighed, der er ret alvorlig for hele Overklassen. Thi vel var der i 1867, da Socialismen begyndte i Europa, ikke mere end 30,000 organiserede Arbejdere, der kaldte sig Socialister, men i dette Aar, 1909, er Tallet 30,000 forandret til ca. 10 Millioner. Og denne Fredshær betyder adskilligt mere end den Fredshær, om hvilken der tales, naar Magterne organisere et Værn for kommende Tilfælde. Den er lidt mere værd og betyder lidt mere for Europas Fremtid maaske end alle Rustninger tilsammen. Saa det Fantasteri kan det ærede Medlem være overbevist om er ikke blot noget, der kan stilles op i et Afrustningsforslag og omtales i broderlige Ytringer paa Kongresser, men det er den haandgribelige Virkelighed, der rykker os nærmere og nærmere og tvinger Magthaverne til i stigende Grad at tage Hensyn til den Fredsbevægelse, der kaldes Socialismen.

Det vil da ogsaa forstaaes, at det danske Arbejderparti har Lov til at nære en saadan Tillid til Udlandets Arbejdere som den, der kom til Orde fra min Meningsfælle, der nys havde et Replikskifte med det ærede Medlem fra Ringkøbing. Men navnlig ville de danske Arbejdere jo ogsaa, naar Talen er om, hvorledes Spørgsmaalet om Krig og Fred skal diskuteres,

og hvordan vort Lands Stilling skal være, spørge: Hvor megen Anledning have vi til at værge dette Land? Lad mig straks sige, at for mig er det klart, at her kun er Spørgsmaal om eet, og det er: Er du Dansk, skal du ofre det bedste, du kan; hvad du evner, kast av i de nærmeste Krav; dit Fædreland staar dig nærmest, men du kan godt forbinde din Kærlighed til dit Fædreland med din Internationalisme. De to Ting udelukke ikke hinanden, tværtimod, de komplettere hinanden. Det har forlængst vist sig, at de gøre det, thi ingen talte mere Sønderjydernes Sag, den Gang Køllerpolitikken herskede i Slesvig, end de tyske Socialdemokrater. Saa i Internationalismen ligger maaske netop gemt den nationale Frigørelse, som de ærede Magter aldeles ikke ere i Stand til at gennemføre. Thi i alle Lande, hvor en Nation har en anden Nation under sig, er det saa langt fra, at de respektere Nationaliteten, at de tværtimod undertrykke den i højeste Grad og derved spotte det nationale Begreb.

Naar vi tale om, hvad Interesse vi have i at værge vort Land, er det dog ikke uden Betydning at pege paa, som det ogsaa allerede er blevet sagt, at der her i dette Land er Forhold, som ikke absolut stimulere Underklassen, den arbejdende Klasse, til at føle sig rigtig national i den Forstand, de Herrer almindeligvis opfatte det. Jeg skal her blot citere, hvad en gammel Kollega af os, Grosserer Peschke-Køedt, har skrevet i et københavnsk Blad. Han siger: „Statskunstens højeste Maal er og har stede været det at skabe Betingelser for det størst mulige Antal af lykkelige Hjem. I samme Grad, som den nye Regering faar Held til at løse denne Opgave, styrkes hos Befolkningens brede Lag Villien, Evnen og Lysten til at værne vort Land mod angribende Fjender“. Nu vil jeg gerne spørge, om man mener, at denne de arbejdsløse Armé paa 25,000 i disse Dage skulde med særlig stor Interesse slutte sig til dette Krav om en Mængde Millioner givne ud til Forsvarsforanstaltninger. Jeg antager, de Herrer ville give mig Ret i, at de Mennesker tænke mere paa, at skal man tale om et Fædreland, maa man først og fremmest tale om et Fædreland, som er i Stand til at brødføde en. Men det har dette Fædreland ikke vist, det kunde, og derfor kunne de Herrer alene af den Grund ikke kræve Patriotisme af de Folk. Der er ogsaa andre Grunde: den, at de netop, som jeg nævned, ere